

Information från Svenska kyrkans fria Synod Nr 3, juni 2015



Guds verk och under

Tillfälliga eller vardagsunder får vi ibland uppleva när något omöjligt blir möjligt och vi får nåden att ge Gud äran: Svar på förbön när cancern oförklarligt krymper ihop, bilkraschen slutar utan personskador eller den borttappade vigselringen kommer tillrätta. - Tänk över hur händelser i ditt eget liv avslöjat yttringar av Guds omsorg och ledning!

När Jesus uppväckte den döde Lasarus till en förlängd livstid blev Lasarus ett tecken på Jesu undergörande makt som pekade fram mot Hans eget grundläggande under: Genom långfredagens pina och död till påskens uppståndelse och lärjungarnas förnyade uppdrag.

I 2 Kon 5 kap berättas om Namans spetälska och hur profeten Elisa gav honom en till synes enkel uppgift att bada sju gånger i Jordan för att bli frisk. Naman hade förväntat sig andra åtgärder och ville inte följa rådet. En tjänare övertalade honom dock att följa profeten Elisas råd. Naman svalde sin stolthet och följde rådet och blev både frisk och friskförklarad. Denna händelse är ett profetiskt tecken på dopet, Guds grundläggande under. Något så enkelt: Vatten och Guds Ord - och vi får av nåd bli Guds barn - ett bestående under och grund för vår och livets kamp mot synd och död. Sedan konfirmerat i det som Jesus säger att Hans död är: Det offer som bekräftar Guds löften. "Det är fullbordat. Fader, i Dina händer befaller jag min ande".

Ett annat grundläggande under sker i mässan - nattvarden. "Detta är min kropp och detta är mitt blod till syndernas förlåtelse". Kristi närvaro i, med och under måltiden.

Under kan man inte genomskåda, bara ta emot. De är till sin natur oförklarliga och samtidigt uttryck för Guds barmhärtighet och godhet mot oss människor.

Det är en nåd att få fira både Bebudelsens under, Jesu Kristi vandring genom lidande, maktens ondska och lärjungarnas svagheter fram till segern över synd och död och till löftet om hans gudomliga och mänskliga närvaro alla dagar intill tidens slut.

Vad kan vara större?

Hans välsignelse önskas Dig
f Göran Hallberg, Ö Vingåker

Tankar från årsmötet i Stockholm 8-9 maj

I skimrande vårg grönska samlades en tapper skara i Roseniuskyrkan.

Fredagskvällens ämbetssamling tog grundligt upp samtalet om hur en Synodens "tankesmedja" skulle kunna utformas som ett forum för debatt och policyförklaring i biblisk och bekännelsetrogen anda.

Den alltmer akuta situationen i Svenska kyrkan där allt fler känner sig berövade en rätt själavård och sakramentsförvaltning - och huruvida Synoden kan avhjälpa det - stod också på agendan.

Därefter sammanträdde Synodrådet för att bereda lördagens stämma, men kl 22.30 var det dags att säga god natt, förutom för dem som skulle kopiera det som utdelas på stämman .

Lördagen inleddes med HHN, ledd av f Jonas Nilsson, Hjälmseby. Därefter var vi väl beredda att åhöra f Håkan Sunnliden som, Gud vare tack, var så återställd efter sin svåra olycka att han kunde tala till oss om cellgrupper och husförsamlingars framväxt. Många tankar satte han igång hos oss. Här är något av det som jag fastnade för:

* Fyra grundbultar måste finnas i en cell: a) **Jesuscentrering**, b) beredskap till evangelisation, c) lärjungaträning, d) ledarträning.

* Grundproblemet bland de splittrade klassiska kristendomsföreträdarna är att vi inte ser hur vi hör samman i Kristus.

* En husförsamling kan hållas ihop med tidsbestämda/årliga löften inför gemenskapen. Dessa kan utformas som de gamla frågorna vid konfirmationen.

Nu har vi fyra kyrkliga stånd. Tre av dessa avlägger redan löften vid sin ordination: klerker, munkar/nunnor och konfirmerade lekmän. Det fjärde ståendet förbinder sig inte till något, nämligen de förtroendevalda - trots att de förväntar sig lydnad av övriga.

* En cellgrupp drivs av lekfolket som tar ansvar för gemenskap och växt. Den är autonom, men flera grupper bildar en koinonia där ledarträning och episkopäfunktionen finns.

Efter gemensam lunch där vi kunde tala vidare om tillämpningen av det f Håkan sagt vidtog årsmötesförhandlingarna.

Dessa förflöt utan större dramatik; avgående ledamöter omvaldes med undantag av Anna-Karin Andersson som undanbett sig det. Istället invaldes Lars Gustafsson från Södra Halland som ordinarie ledamot de närmaste två åren. Meddelades också att Västeråsdekanatet läggs ner, men gemenskapen ska fortsätta i mer informell form.

Stort tack till f Kåre Strindberg och Hans Gustafsson som åtagit sig värdskapet för dagarna, och till Anna-Karin för hennes arbete i Synodrådet. Må Guds välsignelse följa i framtiden.

ordf Kai



Öppningsanförande vid Årsstämman för Svenska kyrkans Fria Synod, Stockholm 2015-05-09

Gud är kärleken.

Så lyder vår tids stridsrop. Men vad menas egentligen med det? Är alla tolkningar okey? Finns någon vägledning som Synoden kan träda upp för och försvara?

Ordet *kärlek* är verkligen ett underbart begrepp som alla naturligtvis bejakar. Problem uppstår dock när man inte definierar vad kärlek är. Är det:

- 1) En känsla av välbefinnande och tillfredsställande av ett hos mig grundläggande behov av utlevelse och bekräftelse?
- 2) Att glömma sig själv och handla så att den älskade upphöjs och ges frihet och resurser att få ett liv, växt och mognad?

Naturligtvis finns båda aspekterna med i en sund balans.

Men vilka är avarterna? Jo:

För 1) ses kärlek som detsamma som sexuell utlevelse, **min** känsla och lusta utgör kriteriet, även om det skulle betyda kränkning av mitt åtrådda **objekt** - du är till för att tillfredställa mig - den omogna "världsmänniskan" följer sin drift och känsla och upphöjer den till norm. Månggifte, pedofili och prostitution kan inte fördömas eftersom de ju endast tillfredställer den "älskandes" behov, liksom abort som då ses som enbart kvinnans angelägenhet.

För 2) Olycklig kärlek - obesvarad - kan leda till utmattningssyndrom, självrättfärdig empatibrist och en "offermentalitet" som förlamar. Ty människan är en social varelse som måste få tillfällen att spegla sig i och interagera med andra.

Trots det är Evangeliet - och Kyrkans uppgift - att peka på, avslöja, att kärlek i Guds sammanhang domineras av bestämningen hos punkt 2) ovan. Fadern älskar Sonen och Sonen upphöjer Fadern. Anden är utbytet av denna ömsesidighet. Guds utgivande kärlek utgör förutsättningen för hela skapelsens

existens och Han längtar efter punkt 1), d v s vårt gensvar som kallas tro.

När Jesus beskriver Yttersta Domen i Matt kap 25 sker friandet och fällandet utifrån huruvida vi handlat utifrån punkt 2).

Men till tron hör också att lita på att Guds ord är sannfärdigt i alla stycken, "inte en prick ska förgås", såsom barnet litar på förälderns omsorg och vishet i frågor som övergår barnets horisont eller omdömesförmåga/överblick. En "tolkning" som strider mot Bibeln (så som den överallt och i alla tider förstås) eller inte bekräftas av Skriften är därför à priori felaktig och ska bekämpas av den som sitter i Kyrkans ledning, alltså av dess herdar. Om dessa sviker - av rädsla för förlorad ekonomi eller anseende eller av brist på bibelläsning - kommer martyriet (allt från mobbing till avskurna halspulsådror) för de trogna och utlämnandet av hela världens fattiga och svaga och de utan röst att bli rådande världsordning som till slut är självförstörande.

Vår västerländska tidsanda vacklar från det ena diket till det andra. För hundra år sedan predikades underordnandets plikt så hårt för folket att syftet glömdes bort. Det blev bara helvetes-tal som höll kvar menigheten på "barnstadiet". Då behövdes Socialdemokraternas revolt "åt var och en efter hans behov, av var och en efter hans förmåga" och välfärdsstaten byggdes. Nu tycks kollektivet avskaffat; "envar efter sin egen näbb", religionen har blivit en "feel-good"-inrättning, "du vet väl om att du är värdefull", "what's in it for me", sanning är en privat **känsla**. Detta leder till att den extroverte, socialt begåvade, den som tar för sig och kan prata för sig och sitt - eller för att använda en politisk term: kapitalismen - nu sitter i orubbat högsäte. Makt = rätt. Samtal och delande av fleras perspektiv och kunnande för att bygga samfundet blir meningslöst. Den starke/rike har på grund av sin maktposition allt definitionsföreträde. Opposition ska marginaliseras; 'Passar det inte så kan du gå'. "Ska jag ta vara på min broder" gnäller Kain när Gud frågar efter hans mördade Abel i 1 Mos. 4.

Men hur ska vi då ta oss upp ur diket och förmå att gå på vägen?

I Gamla Testamentets tid utsåg Gud ett folk som skulle vara föredöme inför alla andra. Han gav dem land och en massa lagar och föreskrifter om kultiskt rent och orent så att de handgripligt kunde erfara hur man rätt tar emot och nyttjar jordens resurser, och Han spidde ut prästerna bland dem så att dessa kunde undervisa om var vägen går och vart den leder. Han lät dem också smaka på vad som händer om den goda ordningen bryts, genom att tillåta fiender inta landet med fångenskapen och förskingringen som följd - även om Han lovat att de en gång ska få komma tillbaka och i fred få äta av landets sötma.

När så tiden var inne kom Han själv och tog sig an de utsläpade, nedtystade och små. Han botade sjuka, gav liv åt dödsdömda och insatte ambassadörer (apostlar) som för alla i hela världen kan berätta om Riket dit vägen leder och hur man går på den. En del tog emot budet med glädje, andra slog ihjäl budbärarna för att de inte skulle behöva känna sig avslöjade. Så sakteliga började dock västerlandet ta till sig det nya; byggde broar, skolor, sjukhus och lärde sig förtroende för andra så att banker och oväldiga domstolar kunde inrättas. Kyrkan blev institutionen som ska vaka över och ge tillgång till Källan av allt detta goda. Intill våra dagar har hon väl skött uppdraget - även om många och svåra missgrepp har förekommit som korstågen, inkquisitionen och benägenheten till att alltför villigt anpassa sig efter makthavare.

Men om nu kyrkan i dessa yttersta dagar sviker sitt uppdrag att vara ljus och salt i världen och hennes ledning, politisk och andlig, nöjer sig med att spegla tidsandan, vad ska vi då med henne till och vad måste vi göra? De unga prästerna är som den gamla pensionerade skolfröken i Kyrkorådet: De har aldrig sett något annat, att spinna en kokong om sig och sitt är enda alternativet de tycker sig ha. 'Det håller min tid ut' säger åldringen och ungdomen satsar hela sin själ på en enda någotsånär överskådlig fråga som miljön eller "Paradise Hotel"...

För oss som brinner finns det alltså inget val. Vi måste "hålla grytan kokande". Träda upp i tid och otid som "visselblåsare", vara obekväma och ändå vistas i vår egen vanmakt. Påhittigt leta efter blottor och öppningar, men veta att vänta på att Gud själv tar sig an förfallet. Antingen Han väljer att "göra rakt det krokiga",

sända en väckelse över vårt land eller låter Änden komma för att bereda plats för Nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor. Hans är äran och makten och härligheten i evighet. Amen!

Puh, detta blev en lång predikan, men nu vet du varför Synoden inte kan "foga sig" i alla vackra tolkningar och fromlande kärleksjoller som vi matas med från systemets bevarare, inte heller obetingat lyda överhetens alla ukaser, men likafullt "sitta still i båten" tills vi får (och begriper) uppbrotsordern.

Jag hoppas vi ses snart i ivrig bön, hoppfull lovsång och gemensamt arbete!

Gud välsigne Svenska kyrkans Fria Synod och alla dess medlemmar och förebedjare!

f Kai
ordförande

Synoden har plusgiro 78 05 51 - 8

hit kan du sända din medlemsavgift för 2015
200:- för enskild, **300:-** för hela familjen

Gåvor (kanske 10:et ?) tas också tacksamt emot.

Kom ihåg att skriva avsändare och ändamål, så att kassören rätt kan bokföra din inbetalning.

Synoden har hemsida

under adressen www.synoden.se hittar du fler aktualiteter.

Jag vet mig en morgon ljus och skär
med susande gröna lunder.
Då kommer han hit, min Herre kär,
i gryningens svala stunder
och väcker oss upp ur dödens natt
till ljusets och livets under.

Den morgonen är mitt hjärtas fröjd,
och ofta på den jag tänker.
Som lärkorna sjunger i himlens höjd
då rymden i solljus blänker,
så vill ock mitt hjärta prisa högt
dig, Gud, som all tröst mig skänker.

sv ps 631:3-4

